

Arrest

nr. 39 133 van 23 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2010 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 februari 2010 om 09 uur 30 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BEKAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, meldt zich op 21 januari 2010 samen met haar partner aan bij de gemeente met het oog op de aangifte van een huwelijk.

Op 28 januari 2010 wordt aan verzoekster het bevel ter kennis gebracht om het grondgebied van het Rijk te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoekster dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat verzoeker dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Voor wat betreft het dringend karakter van de ingediende vordering stelt verzoekster wat volgt:

“DVZ heeft op 02.02.2010 de vlucht van 03.02.2010 geannuleerd, met als motivatie dat het huwelijks onderzoek nog lopende is.

DVZ was bij het nemen van die beslissing reeds in kennis van het volledig dossier.

De heer procureur des Koning heeft verzoekster vervolgens opgevorderd te worden gehoord op 2 maart 2010 te worden gehoord in het kader van het huwelijksonderzoek. Dit verhoor staat nog steeds gepland door te gaan.

In die context kon verzoekster volstaan met een gewone schorsings- en annulatieprocedure, hetgeen verzoekster reeds van zinnens was te doen. De beroepstermijn hiervoor is nog niet verstreken.

In die omstandigheden kan verzoekster uiteraard niet worden verweten laattijdig de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid te hebben aangevat.

Deze namiddag mocht verzoekster in tegenspraak met de eerdere beslissing van DVZ, vernemen dat de huwelijksprocedure niet langer wordt afgewacht, en dat –in weerwil van de opdracht van de procureur des Konings geplande verhoor- zij morgen op het vliegtuig wordt gezet richting Marokko.

De vlucht vertrekt om 13u30.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond.”

In casu kan niet worden aangenomen dat verzoekster alert en diligent heeft gereageerd. Zij heeft meer dan twintig dagen gewacht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te

dienen. Als reden voor dit lange wachten stelt verzoekster dat op 2 februari 2010 de geplande repatriëring van verzoekster op 3 februari 2010 werd geannuleerd. Nu blijkt dat verwerende partij reeds zeer concrete plannen had om verzoekster te repatriëren op 3 februari 2010, kan worden aangenomen dat verzoekster wist dat haar repatriëring imminent was. Een uitstel doet hieraan geen afbreuk. Zeker gelet op de vrijheidsberoving kon verzoekster ervan uitgaan dat een eventuele nieuwe repatriëring nog steeds imminent was. In deze omstandigheid wachten tot de 25ste dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, getuigt niet van de vereiste alertheid en diligentie. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr P. DE SMET, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. DE SMET

A. DE SMET